Hebt de wereld niet lief

Psalm 73: 1, 14
Gezang 1: 8
Psalm 119: 19, 51
Gezang 5: 8
Psalm 17: 7, 8

Lezen: 1 Johannes 2: 15-29

Tekst: 1 Johannes 2: 15-17

Ik wil, onder de inwachting van de hulp van de Heere, Gods Woord prediken uit 1 Johannes 2, vers 15 tot en met 17:

Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, zo is de liefde des Vaders niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vlezes, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil Gods doet, blijft in der eeuwigheid.

Gemeente, wat heeft de apostel Johannes zijn brieflezers allemaal niet toegeschreven? Vergeving van zonden, overwinning op de boze, sterkte en blijven in het Woord van God. Hij heeft hun ontzaglijk veel toegezegd, en ze hebben het ook. Hij heeft hen bewust gemaakt, voor het eerst of opnieuw, van het ontzaglijke heil waarvan ze deelgenoot zijn. Blijkbaar hadden ze dat ook nodig, gezien de verwarring in die gemeente, de scheuringen en dwalingen. Daarom moet het des te vreemder in onze oren klinken dat hij, na al die rijke toezeggingen, overgaat tot de bevelvorm. Dat hij die mensen, die zo rijk gezegend zijn met het heil in Christus, nu gaat waarschuwen. Dat is opmerkelijk. Als u goed meegelezen hebt, zult u moeten zeggen: zulke mensen hoef je toch niet meer te waarschuwen voor het liefhebben van de wereld? Als je dat toch weet! Vergeving van zonden, met God verzoend, God je Vader, Christus je oudste Broeder, de boze overwonnen. Dat je het uit de mond van de Heere Jezus hoort: jullie blijven in het Woord en jullie zijn sterk. Nou, dan kun je wel overstappen op andere onderwerpen? En toch gaat hij waarschuwen: Hebt de wereld niet lief. Het is een bevelvorm.

Als je de ‘Christenreis’ van Bunyan leest, en Christen door de poort is gegaan, komt hij in het huis van Uitlegger. Daar leert Uitlegger hem veel aan de hand van beelden. Een van die beelden is een man die in de mest staat te wroeten, terwijl boven zijn hoofd een gouden kroon hangt. En dan waarschuwt Uitlegger Christen en zegt: wees op je hoede dat je niet door de wereld, door het aardse en tijdelijke, zo in beslag genomen wordt dat je de kroon van het eeuwige leven, waarvan Paulus zegt: die mij is weggelegd, uit het oog verliest.

Lieve vrienden, gedenk aan de vrouw van Lot. De Heere Jezus zegt ergens: Denk aan de vrouw van Lot. Ze zag Zoar liggen, en de engel zei: daarheen en niet omkijken. Maar ze kon het niet laten. Eén blik, en die vrouw was voor eeuwig verloren. Begrijpt u? Demas, zegt Paulus, heeft de tegenwoordige wereld lief gekregen. Weg, Demas. Demas keek niet naar boven, maar naar beneden. Dat doen koeien, die kijken naar de grond om te grazen, maar wij zijn rechtop geschapen om onze blik naar boven te slaan.

Ik trek hier een les uit, ook voor mezelf. Denk niet dat ik u alleen aanspreek; ik spreek mezelf net zo hard aan, en God weet dat het mijn gebed is dat ik mezelf net zo hard aanspreek als u. Maar het is dus mogelijk, terwijl je vasthoudt aan de leer van de apostelen, dat je je niet laten meevoeren door die dwaalgeesten, terwijl je blijft bij de zuivere prediking en de zuivere bediening van de sacramenten. Laat ik het maar concreet maken, u onderwerpt zich aan de besluiten van de synode. U bent een degelijke, behoudende, principiële gemeente en kerkganger bent. U leest de Statenvertaling, je kinderen gaan naar reformatorisch onderwijs gaan, en je bent misschien wel deelnemer bent aan het Heilig Avondmaal, en dan kun je nog vallen in deze strik. Dat leer ik eruit. Je kunt horen bij deze achterblijvers die niet meegezogen werden met dwaalgeesten en ketters, en toch worden die gewaarschuwd.

Een les, gemeente: David viel niet voor de grote reus Goliath, maar voor een vrouw die zich aan het wassen was. Vult u maar in. Genade bewaart niet voor het vallen in de zonde en het liefhebben van de wereld. Pas dan wel op, want dan is de liefde des Vaders weg. Wees op je hoede, gemeente! U bent misschien niet schuldig aan verslaving, porno, diefstal of doodslag. Maar misschien bent u wel verknocht aan uw nieuwe auto. Of bezig op Funda met het kijken naar een ander, mooier huis, Of bezig met een luxere keuken, een hoger salaris of een betere baan? Misschien gaat u wel op in uw werk, of in uw ambt, of bent u met uw bekering wat geworden? Dat is de les die ik eruit trek*: Die meent te staan, zie toe dat hij niet valle*.

Een christen is op zijn best als God hem in de nood aan de grond houdt. Dan hoeft hij niet zo bang te zijn dat hij valt. Maar o, als hij gaat vergeten wat God aan zijn ziel gedaan heeft! Johannes zegt dus: kijk, dat heeft God aan je ziel gedaan. Zul je dan de wereld nog liefhebben? Vanmorgen klonk het hier: Ik ben de HEERE, uw God. Dat is de grote toezegging. Gij zult, en dat betekent niet met de vuist op tafel: gij zult niet. Dat hoef je niet te zeggen tegen een man of vrouw in een goed huwelijk: Gij zult niet naar een andere vrouw kijken. Nee, dat hoef je echt niet te zeggen. Die vrouw piekert er niet over. Er is maar één vrouw, er is maar één man. Dus dat ‘gij zult’ staat in het kader van wat erboven staat: Ik ben de HEERE, uw God. Dan heb je geen andere goden voor Mijn aangezicht. Dan bedrijf je toch geen overspel? Dat is toch zo eenvoudig als wat? Als je genoeg hebt aan je ene vrouw of man, dan komt de kerkenraad echt niet langs om te waarschuwen voor andere mannen of vrouwen. Echt niet, die zien dat wel, dat daar een goed huwelijksleven en oprechte liefde is.

In dat verband staat het. Nou heeft God jullie zo beweldadigd. Nou heeft God je hier in Rotterdam, in Kralingen, of waar je vandaan komt, uit de wereld getrokken. De liefde des Vaders – dat kan op twee manieren gelezen worden. Dat kan zijn de liefde van de Vader tot ons, maar ook de liefde van ons tot God. Ik hou het vooral op het eerste, maar het tweede sluit ik niet uit. Als je nou het voorwerp bent geworden van die onbegrijpelijke, goddelijke liefde – hoor je het? Er staat een werkwoord, het Griekse woord voor liefde, ‘agape’, dat gaat terug op een werkwoord dat buiten de Bijbel betekent: de voorkeur geven aan iemand boven een ander. Het woord liefde hier, gaat op dat werkwoord terug. Als nou God aan u de voorkeur heeft gegeven boven tienduizend andere Rotterdammers, die Hij laat gaan op hun eigen gekozen wegen, terwijl je van dezelfde Rotterdamse lap gescheurd was, en God heeft aan u de voorkeur gegeven boven zoveel anderen. Ik bedoel: Hij heeft Zijn verkiezende liefde in je ziel uitgestort. Die verkiezende liefde is duur gekocht. Dat is niet zomaar even gedaan. Voor die liefde heeft Hij Zijn lieve Zoon eigenhandig, zou ik bijna zeggen, op Golgotha geslacht. Anders had Hij het niet gekund.

Als nou die liefde, die onbegrijpelijke liefde, op mij is gevallen, als God aan mij de voorkeur heeft gegeven boven mijn broer, mijn zus, mijn collega, mijn buurman of buurvrouw, zullen wij dan nog in de zonde leven? Is u dat nou wel eens tot een wonder geworden? Ik ben zo blij dat ik hoorde dat

dominee De Bruin de Dordtse Leerregels aan de orde stelt. Nou, daar mag u de Heere wel voor danken, want bij mij in Lunteren weten ze niet eens meer wat de Dordtse Leerregels zijn. Zo ver is de Protestantse Kerk weg. Wat bij u gebeurt, daar mag u echt voor danken, dat die hier op deze kansel behandeld worden. Maar waar gaan die over? Die gaan over dat wonder dat God een welbehagen heeft in mannen en vrouwen, die met de rug naar Hem toe stonden, die de deur in de Hof van Eden dichtgeknald hadden. Dat is de verkiezende liefde.

Dan vraag ik u: heeft dat u nou wel eens in verwondering gebracht? Je had in Veenendaal vroeger een man, dat was een grote boef geweest, maar God was hem genadig geweest: Jan Budding. Dan lag Jan Budding op zijn knieën en zei wel eens: Weet u wel, Heere, dat ik Jan Budding ben? Hebt u dat ook wel eens gedacht? Of niet? Hebt u ook wel eens gezegd: Heere, moet U niet bij de buren zijn? Dit kan toch niet? Dat wordt hier bedoeld. Zo'n waarschuwing zou niet nodig moeten zijn.

Wij hebben kinderen, die zijn getrouwd. Ik hoef bij mijn kinderen echt niet naar binnen te gaan en tegen mijn zoon te zeggen: Luister, Arie, denk er toch om dat je je vrouw liefhebt, hè. Dat hoef ik echt niet te zeggen. Ze vliegen elkaar soms in de armen waar ik bij sta. Snap je wat ik bedoel? Zo'n waarschuwing zou niet nodig moeten zijn. En als die nou hier al nodig is. Blijkbaar is het nodig. Dus niet boos worden.

In de Dordtse Leerregels staat dat God genade mededeelt, en daarom worden de predikanten opgeroepen om naarstig – zo'n mooi, ouderwets woord – met alle kracht, aanhoudend, de gemeente te vermanen. Als uw predikant dat doet en uw kerkenraad, dan moet u God danken. Want ik hoor zo vaak preken waar mensen niet meer worden vermaand, niet meer gewaarschuwd. De dood in de pot.

De wereld. De apostel waarschuwt voor de wereld, de 'kosmos'. Wat is dat eigenlijk, de wereld? Laat ik het zo zeggen: weet je wat de wereld is? Dat is alles hier in Nederland, in Europa, over heel de aarde, waar God in Zijn gunst niet is. Dat is de wereld. De wereld is het domein van de slang. De wereld is het voorportaal van de rampzaligheid. De duivel wordt de overste van deze wereld genoemd. Het is de wereld die God haat, de wereld die de Vader niet gekend heeft, de wereld waarvan Jezus zegt: Ik bid niet voor de wereld. Als ik 'wereld' neem in de betekenis zoals Johannes die gebruikt, personifieert hij de wereld als een collectief persoon van miljoenen mensen die massaal de tegenstander is van de Heere Jezus Christus. Dat is de wereld. *Mijn vrede geef Ik u, Mijn vrede laat Ik u. Niet gelijkerwijs de wereld die geeft*. De wereld geeft geen vrede. De wereld is uw ondergang. Dat is de wereld.

En dan staat er: *Hebt de wereld niet lief.* In 1 Johannes 4 vers 4 lees ik: *Kinderkens, gij zijt uit God, en hebt hen overwonnen; want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is.* Zoals nu de kinderen van God in Christus zijn, gij in Mij en Ik in u, als ranken in de Wijnstok, zo is nu de wereld in de boze. Dus met de wereld moet je niet denken: ja, dat is hier om de hoek op straat. Dat is ook wereld. Het is de uitdrukking, zou ik bijna zeggen, de gestalte van de vorst der duisternis hier op aarde. De wereld die de Heere Jezus Christus verwerpt en waarover het oordeel is uitgesproken. *Nu is het oordeel dezer wereld,* zegt de Heere Jezus in het hogepriesterlijk gebed. Dat gaat nu plaatsvinden, op Golgotha. Nu wordt de overste dezer wereld geoordeeld. Dus dan zie je dat de Heere Jezus wereld en duivel in elkaar schuift. Dat is één en hetzelfde.

Ik trek hieruit weer een les, geliefden. Paulus schrijft: Wordt deze wereld niet gelijkvormig. Prachtig woord in het Grieks, daar zit 'schema' in. Dus wat zegt hij? Val nou niet samen met het schema van deze wereld, het model van deze wereld. Eerst vielen jullie samen met de wereld, met het schema van de wereld. Maar dat kan niet meer. Nee, geliefden, zullen we deze wereld ook maar een spatje liefde waardig keuren? Die nooit anders heeft gedaan en gewild, en nog wil, dan

Christus verwerpen? De wereld die Hem gekruisigd heeft! U heult toch niet met de vijanden van de Heere Jezus Christus? De wereld die mijn Vader haat, die mijn Heere Jezus haat en Hem weerstaat, die zich rijp maakt voor de eeuwige ondergang. Zult u daarvan houden? Nooit en te nimmer!

Want u bent gedoopt, hè. U bent gedoopt. Elk verbond kent twee delen. Het eerste is het belovende deel, verzekerd, verzegeld. En dan komt het andere deel: dat van het antwoord en de instemming. En wat staat er dan? Dat wij de wereld verzaken, onze oude natuur doden. Hebt u allemaal beloofd. Dat zit aan uw voorhoofd. De wereld verzaken. Wat wil dat zeggen? Met een heel eenvoudig voorbeeld. Ze namen mij een keer mee naar een gezelschap van kinderen van God in Hilversum. Ik dacht: zou dat in Hilversum nog zijn, volk van God, in die radio- en televisiestad? Ik kwam in een eenvoudig huisje. Daar woonde Jan Duijm. Jan was al op leeftijd, in de tachtig denk ik, toen ik hem leerde kennen. Toen hij werkte, was hij manager, bedrijfsleider van een drogisterij, een ouderwetse, zoals de ouderen die nog wel kennen. Moet je niet vergelijken met Kruidvat of zo. En dan kochten de mensen op rekening. Dat kon op dorpen. Dan ging je iets halen bij de bakker of de fietsenmaker, en dan werd het opgeschreven. En eens in de drie maanden kwamen ze met de rekening langs. Op een vrije woensdagmiddag moest Jan naar die wijken van Baarn en Bussum, waar al die dure huizen stonden. Jan had niet zoveel, Jan had maar een klein huisje, Jan was niet rijk, was arm. Maar die liefde des Vaders ruiste in zijn ziel. En hij fietste daar doorheen, en hij moest hier zijn, en dan daar zijn. En hij keek zo eens rond naar die herenhuizen. Als u daar eens een keer geweest bent, dan ziet u dat wel, daar wonen allemaal miljonairs. Toen zei Jan Duijm: En de wereld, zegt hij, was geen pijp tabak meer waard. Vroeger rookten mannen een pijp en daar deden ze een beetje tabak in, en dan werd het aangestoken. Nou, wat is die tabak? Dat is nog geen halve cent waard. De wereld was geen pijp tabak meer waard. Dat is het. Dan heb je de liefde des Vaders in je ziel. Weg wereld, weg schatten. Ge kunt niet bevatten hoe rijk dat ik ben. Ik heb alles verloren, maar Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben.

Daar rekent je Vader op, hoor kind, denk er goed aan, Vader rekent erop. Hoe kan het bestaan dat Vader Zijn Zoon in mij openbaart, en dat ik nog naar de wereld lonk? En dat ik niet zeg: weg wereld, weg schatten? En dat ik niet heb meegezongen uit volle borst: Ik ben, O Heer, een vreemdeling hier beneden? Toch? Want als u het niet kent, is de liefde des Vaders niet in je hart. Daar schort het aan, in de kerk, en zeker nu. Het gevaar is groter dan ooit. Ik hoef het u niet uit te leggen. Ik vertrouw erop dat dominee De Bruin genoeg zegt over de sociale media, deep fake news, wereldgelijkvormigheid, het samenvallen met het schema van de wereld, enzovoorts. Je zou de religie van onze tijd kunnen noemen: hedonisme. Hedonisme komt van een Grieks woord dat ‘geluk’ betekent. Ik denk dat dat de religie is in Nederland: het geluksstreven. Zoveel mogelijk van dit aardse en tijdelijke geluk binnen zien te halen in die korte tijd dat ik leef, want straks ben ik 65 of zo, en dan is het aardige eraf.

Je zult toch niet heulen met de vijanden van je Allerliefste? Zal ik niet haten, Heere, die U haten? Ik haat ze met een dodelijke haat, zegt de dichter. Laat deze wereld, gemeente, nou een herberg zijn. Wij zouden tegenwoordig zeggen een motel of hotel. Maar laat het nou een motel zijn langs de snelweg. Je komt er even aan, ’s avonds om tien uur, je eet een hap, je slaapt er, en je vertrekt weer. Het is je verblijfplaats niet. Ik denk dat een christen, een echte, ware christen, in de herberg van deze aarde staat met de deurkruk in de hand. En wanneer die aan de andere kant opengaat, dan vertrekt hij.

Ik ben bang dat wij het eeuwigheidsperspectief in de kerk kwijt zijn. U moet leven in het licht van de jongste dag, of je nou 18 bent of 88. U moet leven met die kroon in het oog: Voorts is mij

weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, die de rechtvaardige Rechter mij geven zal op die dag, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning hebben liefgehad.

Wij woonden vroeger, ik was toen een jaar of 7, 8, in een klein dorpje in de Bommelerwaard. Daar kon het in de zomermaanden wel eens ontzettend onweren, en dan sloeg de bliksem in huizen in. Dat waren huizen met rietendaken. Wij hadden ook zo'n huis met een rieten dak. Als dan zo'n zware bui losbrak, haalde moeder mij uit bed met mijn zusje, en dan zaten we beneden. Dan ging de deur van het slot, want stel dat het insloeg. Dan stond er een tas klaar, en daar zat een geldkistje in met wat geld – mijn ouders waren niet rijk – en wat belangrijke documenten. Want als de bliksem insloeg, konden we er zo uit. Dat is nog niet zo gek, hè. Zo moet een christen leven. Als het uur slaat dat Vader hem oproept, dat hij dan nog niet alles in orde moet maken en de schrik hem om het hart slaat, maar dat hij zegt: Welkom eeuwigheid, vaarwel tijd, vaarwel wereld, vaarwel man, vaarwel vrouw.

U moet iets hebben van Elia. De wagen kwam langs zij, en Elia stapte in. Als de wagen voor uw deur stopt vanavond, hoe is het dan? Springt u op van vreugde om naar huis gehaald te worden? U moet vreemdeling zijn, pelgrim. Christen en Hopende, hè, zo'n mooi beeld. Ze komen door die ijdelheidskermis – nou, zeg maar, dat is de wereld. En hoe lopen ze erdoorheen? Zo lopen ze erdoorheen: vingers in de oren, blik omhoog. Hoe is Hopende gestorven op de ijdelheidskermis? Hij is verbrand, hè. Met de ogen naar boven.

Als dat nou toch gebeurt, dat je heult met de vijanden van Christus, dat je hart hier beneden is, dat dit je domein is, dat je hier je leven vindt – het moet niet kunnen. Want jullie zijn zo rijk gezegend, met God verzoend. Maar zegt de apostel: ik sluit het niet uit. Het kan. Dan is de liefde des Vaders niet in je. Dat kan twee dingen betekenen. Dat kan betekenen: dan ben je een vreemde, dan ken je de Vader niet. Want dat hebben we vanmorgen gehoord, een heel belangrijk woord in deze brief is het kennen van Christus, het kennen van de Vader, en het hebben van gemeenschap met de Vader. Ja, als je in een goed huwelijk geen gemeenschap hebt, man en vrouw, in alle opzichten, nou ja, dan is er plek voor een andere man. Zo simpel is het. Een ongezond huwelijksleven leidt vaak tot overspel en scheiding.

Dan is de liefde des Vaders niet in je. Dan ben je nooit weggezonken in verwondering en heb je niet ingestemd met dat mooie versregeltje: Waarom, waarom was het op mij gemunt? Daar er zoveel gaan verloren, die U geen ontferming gunt. 'Gunnen' betekent hier niet dat God het niet gunt, maar het is dat gunnen wat je in de aannemerswereld tegenkomt: een project wordt gegund. En de liefde van jullie, want dat kan het ook zijn: nou, heeft Vader aan jullie de voorkeur gegeven boven al die anderen, en zullen jullie dan de voorkeur geven aan de wereld boven Vader? Dat is de boodschap van deze tekst.

Kijk, Vader is jaloers. Een ijverig God, las die ouderling vanmorgen. Sommigen lezen "naijverig', maar dat heeft niks met ijver van een ijverige, hardwerkende man te maken. Er zit iets van afgunst achter. God is afgunstig in de goede zin van het woord. Hij kan het niet verdragen als Zijn kind hier op aarde Hem niet de voorkeur geeft boven alles en ieder ander. Dat kan Vader niet verdragen. Vader is jaloers. De Heere Jezus is jaloers: 'Ik heb je duur gekocht met de prijs van Mijn bloed'. En dan naar andere mannen lonken? *Wie niet haat vader of moeder, man of vrouw,* wat zegt U? *die kan Mijn discipel niet zijn*. Dat wil niet zeggen dat je je vrouw moet haten, maar haten betekent hier: de voorkeur geven aan. Dus als je aan je vrouw, je kind de voorkeur geeft boven God en Christus, kun je geen discipel van Jezus zijn, dan is de liefde des Vaders niet in je.

God kwam een keer in het leven van een man, en die man probeerde dat voor zijn vrouw te verbergen, want hij dacht: het kan toch niet bij mij. Maar op een gegeven moment, na een aantal

jaren, kwam dat toch uit. Toen zei die vrouw tegen hem: Ik heb het allang gemerkt, want ik kwam op de tweede plek. Dat is wat. Uw vrouw moet op de tweede plek komen, en uw man op de tweede plek, en uw kinderen op de derde. Wie niet haat… Lieve vrienden, de vriendschap van de wereld – hoor je het, jongeren? De vriendschap van de wereld, is vijandschap tegen God. In uw huwelijk is geen plek voor een derde. Maar dan wel voor de wereld? Moet Christus dan opzij, een stap terug doen?

Iemand die zijn genegenheid op de wereld zet, zet die niet echt op de Vader, en heeft de liefde van de Vader niet geproefd. Dat zei een kerkvader, ik weet niet meer wie. En dan gaat Johannes argumenteren waarom: *Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vlezes, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld*.

Ik las in een Amerikaans commentaar dat het woord ‘begeerlijkheid’ in het Grieks, in het Nieuwe Testament, meestal negatief is. Er is natuurlijk ook een goede begeerlijkheid. Je mag gezondheid begeren, een huwelijk begeren. Er mag een gezonde, normale begeerte zijn naar man, vrouw, gewoon werk, vrede in een land, rust. Dat mag. Dat bedoelt hij niet, dat wordt hier niet bedoeld. Maar meestal is het woord ‘begeerlijkheid’ in het Nieuwe Testament negatief.

Dan moet u van mij vanmiddag niet verwachten dat ik ga zeggen: dit mag wel en dat mag niet. Dat hoef je niet te zeggen tegen een man of vrouw in een goed huwelijk. Ga ik ook niet doen. Ik spreek de Bijbel maar na. Lieve vrienden, waar je schat is, daar is je hart. Zeg het maar tegen dominee De Bruin, in de kerkenraad, op huisbezoek. Vraag het maar, broeders. Op huisbezoek Waar is uw schat? Een rare vraag, want je gaat eerst praten over hoe het is met het werk, met de kinderen. Nee, nee, begin maar direct. Gij zult niet begeren.

Uw wil geschiede. Dat is geen wens in het Grieks, dat is een bevelvorm, een hele aparte, die wij niet kunnen vertalen. Maar als wij bidden: Uw wil geschiede, dan zeggen we eigenlijk: Gebeur, wil van God! Vind plaats, wil van God! Zo moet je het ongeveer vatten. Ik had niet geweten de begeerlijkheid zonde te zijn, als de wet niet zei: Gij zult niet begeren. Moet je nagaan, hè. Paulus was zeer vroom, je kon hem door een ringetje halen, alle negen geboden van God, niet één daarvan overtreden. En toen kwam het laatste: Gij zult niet begeren. En toen was het gebeurd. Want de rabbijnen, de Joden, dachten: een zonde die alleen bij de begeerte blijft steken en niet wordt uitgevoerd, is geen zonde. Toen liet God het hem zien, dat de begeerte die opkwam – en hoe vaak niet, zeg het maar eerlijk? Dat is een mooie bungalow, hier zou ik ook wel willen wonen. En ik zag bij die mensen waar we gisteravond waren, die hadden toch een mooie keuken, zeg. Mooi. Gij zult niet begeren. Vul maar in. Toen zei Paulus: toen kwam het eruit, dat de begeerlijkheid al zonde is.

De Heere zegt tegen u: Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het slavenhuis, bevrijd heeft. Als God je nou bevrijd heeft uit de Rotterdamse wereld, om het maar concreet te houden, zou ik dan niet gaan willen wat God wil? Ja, geliefden, dan kan het toch niet anders zijn. God begeert mij! Dat hebben we vanmorgen gehoord. Dat heeft dat kind hier in de Jeruzalemkerk gehoord. God begeert jou. Als God mij begeert, als God Zijn begeerte op mij heeft laten vallen, zou ik dan niet Hem begeren?

En dat is nu wat hier staat. O, die begeerlijkheden van de wereld, vaarwel. Maar begeer nu Mij, en begeer Mijn Zoon, en begeer Zijn bloed, en begeer vergeving, en begeer verzoening, en begeer rechtvaardigheid, en begeer heiligheid, begeer het leven van Mij. Zo staat Hij vanmiddag hier voor u. Vanmorgen is gezegd: God is op u uit. Wat God wil, is dat u Hem begeert, maar niet deze begeerten.

Want wat zegt Hij ervan? Dat is de begeerlijkheid des vlezes, en van de ogen, en de grootsheid des levens. Vlees is meestal een negatief begrip in de Bijbel. Kinderen, dit vlees is niet van de slager, daar moet je niet aan denken. Vlees in de Bijbel kun je gelijkzetten met de wereld. Weet je wat vlees is? Moet je goed naar mij kijken, of liever nog naar jezelf kijken, dan zie je vlees. Wat is vlees? Dat is elk mens na de zondeval. Dus de begeerlijkheid van het vlees, dat zijn de behoeften en verlangens, en dan heb ik het niet over de goede die ik net noemde, maar de verkeerde behoeften, verlangens, begeerten van een niet-wedergeboren mens, welke het dan ook is. Want dan is zelfs je eten en je drinken zonde. In de kerk zitten hier is dan zonde. Dat is de begeerlijkheid.

Maar die van Christus zijn – goed luisteren – hebben het vlees gekruisigd met de begeerlijkheden. Daar gaat de sleutel van het hemelrijk weer. Hoor je het? De deur gaat weer open en de deur gaat weer dicht. Die van Christus zijn hebben dat vlees gekruisigd. Ja, die hebben door hun handen en voeten, ik bedoel hier van binnen, door die lusten, spijkers geslagen. Wat is de waarachtige bekering van de mens? Afsterving van de oude. Kruisdood is een afstervingsdood, hè. Die kon bij gezonde mannen in de oudheid wel meer dan tien dagen duren. Dat is het. Die hebben het vlees gekruisigd.

De begeerlijkheid der ogen – ik hoef het u niet te zeggen. In de NBV21 hebben ze het vertaald met ‘inhaligheid’. Ik vind het wat kort door de bocht, maar het is wel waar. Dat is dat willen hebben. Lieve vrienden, God heeft er mij toe verwaardigd om in Maastricht het evangelie te brengen. En dan op zo’n dag als vandaag, dan persen zich daar duizenden mensen door die straten, winkel in, winkel uit. Dan kijk ik ze wel eens aan en zie ik die lege blikken in hun ogen. Ja, dan komen ze bij Rituals naar buiten met zo’n tasje, ik sta daar dan tegenover. Een paar uur later hebben we weer die lege, doffe blik in de ogen, even een kick, een oppepper. Nou ja, en dan thuis, dan staat het er. Begrijpt u? U doet het toch niet, hè? Meiden, je gaat toch niet shoppen, hè? Want dat is het. Dan breng je je in verleiding. Als je een andere broek of jurk nodig hebt, dan ga je en koop je hem. Of een andere fiets. Maar ga nou ook niet lopen shoppen: kijk, leuk, mooi, kopen wat je misschien niet eens nodig hebt. Dat is de begeerlijkheid der ogen.

Moet je eens kijken, dan zie je ze staan. En ik kan aan de buitenkant wel zien dat ze schatrijk zijn. Misschien wel twintig paar schoenen, maar nog een paar erbij. Ja, leuke schoenen, vind je niet, man? Lege blikken. Ook achter het scherm natuurlijk, al die schermkijkers, al die lege blikken in hun ogen. Omdat ze net als die man in de mest staan te harken en niet naar boven kijken. En als ze dan aangesproken worden om het evangelie van Jezus Christus te geloven, om eens een evangeliefolder mee te nemen, dan horen ze mijn stem niet eens en sloffen verder op de brede weg naar de rampzaligheid. Gij niet alzo! Want die van Christus zijn hebben het vlees gekruisigd. Dat hangt eraan te sterven.

O geliefde, begeer toch de Heere Jezus Christus. Begeer genade. Begeer doding van de zonde. Begeer het. Wat zegt Herodes tegen zijn dochter? ‘Al is het mijn halve koninkrijk’. Nou, weet je wat de Heere Jezus zegt? Het hele koninkrijk. Begeer dat van Mij, en Ik zal het je geven. Ben je toch niet goed wijs, hè, als je toch nog hier beneden in de drek enig vermaak kunt vinden? Dat is denk ik ook het middel om daaraan te ontkomen. Ik zei net: wij zijn in de kerk in Nederland het eeuwigheidsperspectief kwijt. De meeste christenen kijken op z’n best nog voor zich uit, maar er zijn er zo weinig die naar boven kijken. Dat is nou het middel om te ontkomen aan die begeerlijkheid der ogen, aan die begeerlijkheid des vlezes, en aan die grootsheid des levens.

Wat is grootsheid des levens? Nou, dat is gewoon pure trots. Het grote Babel dat ik gebouwd heb. Daar wordt hiermee bedoeld. Eerst heb je ernaar gekeken, nog een keer en nog een keer. Het kan

eigenlijk niet, maar je hebt het gekocht en het staat er. En dan ga je er ook nog mee pronken. Dat is eigenlijk de grootsheid des levens.

Want geliefden, *deze wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil Gods doet, blijft in der eeuwigheid*. Deze wereld gaat voorbij. Artikel 37 zegt: hij wordt bewaard voor het vuur. Daar moet je naar verlangen. Dat moet je begeren. Dat Hij terugkomt op de wolken des hemels. Dat moet je begeren. Dat Hij deze wereld zuivert van dit kwaad, van deze begeerlijkheid. Er komt een eind aan deze wereld en aan dat goddeloze snakken naar wat God verbiedt.

Maar die de wil van God doet, blijft tot in der eeuwigheid. Wat is de wil van God doen? Ja, dat hebt u net gehoord: Heb de wereld niet lief, maar heb Mij lief. Begeer de wereld niet, maar begeer Mijn Zoon, en Zijn rijk, en Zijn schatten, niet in geld uit te drukken. Dat is wat God wil. Dit is de wil van God. Straks komt het een paar verzen verder: dat gij gelooft in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebt. Dat is wat God wil. God wil dat u Hem begeert, en Zijn Zoon begeert, en gerechtigheid verlangt. Die blijft in der eeuwigheid.

Zo'n aansporing moet toch niet nodig zijn! Als je zo gelukkig bent, u die nou zo gelukkig zijn mag, bij wie vanmorgen onder de prediking Gods Geest getuigd heeft met uw geest dat u een kind van God bent. Want dat is vanmorgen gebeurd, daar was de Heilige Geest op uit, om de kinderen van God te doen weten de dingen die hun van God geschonken zijn. Dan is zo'n waarschuwing, zo'n vermaning, toch niet nodig? Hoe kan het toch anders, als Hij Zijn oog op mij liet vallen uit enkel genade, dat ik mijn oog laat vallen op iets buiten Hem?

In de naam des Heeren, kinderen van God, luister naar de stem van je Liefste. Hij zegt: Wordt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt Mij gelijkvormig. Dat is wat Hij wil. De Heere Jezus wil dat je Hem gelijkvormig wordt. En wat was dat? Het is Mijn spijs om te doen de wil van Mijn Vader. Dat moeten jullie ook doen. Het is Mijn eten en Mijn drinken, het is Mijn leven, om te willen wat Mijn Vader wil. Wordt Hem gelijkvormig.

Augustinus zegt: Houd vast aan Christus. Omwille van jou werd Christus tijdelijk, opdat jij zou kunnen worden eeuwig. Zoek toch de dingen die boven zijn, waar Christus is, aan de rechterhand des Vaders. Heb een wandel in de hemelen. Bij de hemelvaart staarden ze Hem na. Nou, wees dat nou maar, wees nou maar een na-staarder. En doe Paulus maar na, als Paulus zegt: Ik heb een begeerte – ja, dat is nou een goede begeerte – om ontbonden te worden – een schip dat losgemaakt wordt van de oever – en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.

Als dat nou de kinderen van God al geldt, hoeveel te meer u en jou die het hier beneden nog vindt? Als nou de kinderen van God al zo gewaarschuwd moeten worden, wat moet ik, wat moet Hij dan tegen u zeggen? Ik herinner me van een echtpaar, van een vader die een paar zoons had. Die zoons hadden zich afgekeerd van het leven van hun vader, want vader was een kind van God. Toen lag vader op zijn sterfbed. En nou kunnen kinderen van God ruim sterven, maar soms ook heel benauwd. Daar is God vrij in. Vader had een benauwd sterfbed. Maar hij is verlost. En zijn jongens staan eromheen. En vader is uit de tijd. Toen zeiden die jongens tegen elkaar: Als vader al zo moeilijk is gestorven, hoe zal het dan met ons aflopen? Zou je die vraag nou eens mee naar huis nemen?

Als deze brieflezers al zo gewaarschuwd moeten worden. Wel vrouw, wel man, wat moet er dan van ons terechtkomen? Is er dan wel doen aan voor zo iemand als ik? Ik denk het wel. We lezen in vers 2 van dit hoofdstuk: Hij is een Verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld. Daar gaan we mee eindigen. Voor die wereldzoekers.

Of je nou een wandel hebt in de hemelen, of misschien een dubbel leven leidt, soms boven en dan weer beneden – want dat verdraagt Hij – er is verzoening bij de Heere Jezus Christus, Die wacht om genadig te zijn. Stel het niet uit. Neem deze eenvoudige woorden ter harte. Onderzoek u voor het alwetend Aangezicht van God, of dat je nou een pelgrim bent hier beneden.

Van Gray schreef professor De Reuver een keer, toen hij een boek van hem recenseerde: Van Gray geldt dat hij kind aan huis boven was. Dan hoef je hier niet bang voor te zijn. Dat is het middel: kind aan huis boven. Als nou je wandel niet boven is, zul je er dan werk van maken? Die dierbare Zaligmaker Die zegt: Begeer nou Mij. Die zegt vanmiddag: Ik wil Mij zo graag aan u kwijt. Mijn handen kijken naar gerechtigheid, ze druipen ervan, van heiligheid. Ze lopen ervan over. Die wil Ik kwijt. Begeer dat nu toch.

Hij heeft u God, van U begeerd, het onvergankelijk leven. Gij hebt het Hem gegeven. Zo zijn de dagen Hem vermeerd.

1 ’t Hoofd omhoog, het hart naar boven,
hier beneden is het niet.
’t Ware leven, ’t ware loven
is slechts waar men Jezus ziet.
Wat men hoor’ of zie op aard’,
is voor ’t harte niets meer waard.
Wil men leven, wil men loven,
’t hoofd omhoog, het hart naar boven!

2 Pracht en schoonheid moog’ wat schijnen,
’t is aan de ijdelheid gelijk;
bij ’t gebruik zal ’t al verdwijnen,
goud en zilver is als slijk.
Niets, Heer Jezus, dan uw bloed
geeft ons vrede in ’t gemoed;
wat w’ ook zoeken in dit leven,
niets kan ons voldoening geven.

3 Zalig heil, dat we eenmaal erven,
Gode leven, zonder pijn,
zonder ziekte, moeite of sterven,
eeuwig zonder zonde zijn;
leven in volmaakte deugd,
vrolijk zijn in ’s hemels vreugd’;
loven wij Hem die dit leven,
uit genade ons zal geven.

4 Jezus, bron van hemelvreugde,
die ons hart daar smaken zal,
wat ons ooit op aard’ verheugde,
U verheugt ons boven al.
Daar wij hier reeds zijn bereid
voor des hemels heerlijkheid,
waar we U eeuwig zullen loven.
Jezus, trek ons hart naar boven.

Amen.